

Sygn. akt I C 586/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie:

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 12.000 złotych (dwanaście tysięcy) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

a. 9.200 złotych (dziewięć tysięcy dwieście) od dnia 10 listopada 2016 roku do dnia zapłaty;

b. 2.800 złotych (dwa tysiące osiemset) od dnia 28 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;

oraz kwotę 3.335 złotych (trzy tysiące trzysta trzydzieści pięć) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie.

Sygn. akt I C 586/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 października 2016 roku (doręczonym pozwanemu w dniu 9 listopada 2016 roku) powódka A. K., reprezentowana przez fachowego pełnomocnika w osobie adwokata, wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 9.200 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 31 marca 2016 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 4 lutego 2015 roku oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu..

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż powódka w dniu 4 lutego 2015 roku doznała obrażeń ciała jako uczestniczka kolizji drogowej, której sprawcą była kierująca innym pojazdem posiadająca umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Rozmiar cierpień doznanych w związku z wypadkiem uzasadnia – zdaniem powódki – wypłatę zadośćuczynienia w łącznej wysokości 10.000 zł. Z uwagi na wypłatę przez pozwanego w postępowaniu likwidacyjnym jedynie kwoty 800 zł, powódka w niniejszym procesie domaga się zasądzenia pozostałej części tej kwoty. Początek biegu terminu naliczania odsetek powódka uzasadnia upływem 30 dniowego terminu na wypłatę świadczenia przez ubezpieczyciela liczonego od dnia zgłoszenia mu zdarzenia.

/pozew k. 2-4/

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 listopada 2016 roku pozwany, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu. Zasada odpowiedzialności pozwanego nie została zakwestionowana, natomiast powództwo zostało zakwestionowane co do wysokości dochodzonych roszczeń.

W uzasadnieniu podniesiono, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku i wypłacił powódce kwotę 800 złotych tytułem zadośćuczynienia. Pozwany wskazał, iż żądanie ponad wypłacone kwoty jest nieuzasadnione, gdyż wskazywana przez powódkę kwota jest nieadekwatna do doznanej przez nią krzywdy, a także zakwestionował związek przyczynowy dolegliwości powódki z kolizją powołując się na występujące u niej choroby samoistne. Pozwany podniósł nadto, iż jego zdaniem początkowym dniem naliczania odsetek powinien być dzień wyrokowania.

/odpowiedź na pozew k. 55-58/

Pismem procesowym z dnia 27 kwietnia 2018 roku (doręczonym pozwanemu w dniu 27 sierpnia 2018 roku) powódka rozszerzyła powództwo w zakresie zadośćuczynienia o dodatkowe 5.000 zł ponad dotychczasową kwotę 9.200 zł, tj. do łącznej kwoty 14.200 złotych i zażądała zasądzenia odsetek ustawowych co do kwoty 5.000 zł od dnia doręczenia pozwanemu pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu także w zakresie rozszerzonego powództwa.

/pismo procesowe k. 170/

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały przy swoich stanowiskach.

/protokół rozprawy k. 186/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 4 lutego 2015 roku w Ł. na skrzyżowaniu ulic (...) kierująca samochodem marki S. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu w związku ze znakiem STOP i doprowadziła do zderzenia z samochodem marki V. (...), którym kierowała powódka A. K..

/teczka szkody k. 59-74, zeznania R. K. k. 186v,

zeznania powódki A. K. k. 187-187v/

K. S. posiadała polisę ubezpieczenia OC o numerze (...) zawartą z (...) S.A. z siedzibą w W..

/bezsporne/

Na miejsce zdarzenia została wezwana karetka pogotowia, która przewiozła powódkę do Szpitala im. (...) w Ł.. Pacjentka była przytomna, skarżyła się na ogólne osłabienie, lekkie mdłości, ból lewego stawu kolanowego.

/zaświadczenie Wojewódzkiej (...) w Ł. k. 13/

W dniach od 4 do 6 lutego 2015 roku A. K. przebywała na Oddziale Chirurgicznym Ogólnym Szpitala im. (...). U pacjentki rozpoznano uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu oraz stłuczenie kolana lewego i stopy lewej. Została wypisana do domu z zaleceniem kontroli w Poradni Neurologicznej oraz zażywania Pyralginy w razie bólu.

/karta informacyjna k. 14/

W dniu 10 lutego 2015 roku A. K. została skierowana przez lekarza na rehabilitację. Od 13 lutego 2015 roku korzystała z cyklicznych zabiegów fizykalnych w Poradni (...) (...) W dniu 23 lutego 2015 roku powódka zgłosiła się do Poradni Neurologicznej – skierowano ją na badanie MRI kręgosłupa szyjnego oraz kontynuowano leczenie farmakologiczne.

W dniu 4 marca 2015 roku powódka była badana przez ortopedę w Miejskiej Przychodni "W." – w ocenie klinicznej staw kolanowy lewy był stabilny, objawy łąkotkowe ujemne, skierowano pacjentkę na USG kolana. Następnie zlecono rehabilitację oraz stosowanie Fastum Żel. Zabiegi przyniosły poprawę, odczuwany ból zmniejszył się. W dniu 3 marca 2015 roku powódka udała się do P. P.-Psychiatrycznej EGO – rozpoznano u niej ostrą reakcję na stres, zlecono przyjmowanie leków ziołowych, Paroxinor. W dniu 14 kwietnia 2015 roku ponownie odwiedziła lekarza psychiatrę, zalecono w dalszym ciągu przyjmowanie leków ziołowych.

/dokumentacja medyczna k. 15-43, zeznania R. K. k. 186v,

zeznania powódki A. K. k. 187-187v/

A. K. po wypadku korzystała ze zwolnienia lekarskiego przez okres niemal 4 miesięcy (tj. od 4 lutego 2015 roku do 31 maja 2015 roku).

/zwolnienia lekarskie k. 44-48/

Przed zdarzeniem A. K. pracowała w firmie komputerowej, nie miała żadnych ograniczeń w aktywności życiowej, na nic się nie leczyła. Po zdarzeniu - zwłaszcza przez pierwsze trzy tygodnie - ze względu na dolegliwości bólowe część obowiązków domowych (opieka nad dzieckiem, zakupy, inne prace domowe) przejął mąż powódki R. K.. A. K. stała się nerwowa, pobudzona, wrażliwa na hałas, miała trudności z zasypianiem. Zazywanane przez nią leki pozwoliły jej się wyciszyć. Aktualnie powódka odczuwa bóle kręgosłupa i kolana, sporadycznie przyjmuje ziołowe tabletki uspokajające. Utrzymuje się lęk przed jazdą samochodem.

/zeznania R. K. k. 186v, zeznania powódki A. K. k. 187-187v/

W zakresie **ortopedycznym** wskutek wypadku powódka doznała stłuczenia głowy, kręgosłupa szyjnego, lewego barku, lewego stawu kolanowego, lewego stawu skokowego i lewej stopy. Mechanizm uszkodzenia kręgosłupa u powódki należy określić jako tzw. uraz biczowy (uraz bezwładnościowy). Uraz w zakresie kręgosłupa szyjnego nałożył się na zmiany o charakterze choroby samoistnej – zwyrodnienie.

Uraz nie spowodował trwałych następstw w obrębie uszkodzonych okolic narządów ruchu. Z punktu widzenia ortopedy powódka nie doznała trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w związku z przebytymi urazami (uszczerbek z pkt 89, 104, 156, 162 należy określić na 0%). Nie stwierdzono cech niestabilności, co mogłoby świadczyć o wpływie wypadku na wzajemną konfigurację kręgow.

Cierpienia fizyczne powódki związane z wypadkiem były znaczne w okresie pierwszego miesiąca po wypadku, po tym czasie dolegliwości ulegają stopniowemu zmniejszeniu.

W okresie pierwszych 3 tygodni od wypadku powódka wymagała pomocy w czynnościach życia codziennego w wymiarze ok. 2 godzin dziennie, po tym czasie pomoc w czynnościach natury egzystencjalnej nie była już potrzebna.

Powódka nie wymagała specjalistycznego leczenia ortopedycznego poza badaniem diagnostycznym. Uzasadnione było leczenie rehabilitacyjne. Rokowanie na przyszłość z punktu widzenia ortopedy jest dobre.

W badaniach obrazowych stwierdzono obecność zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego, które istniały już w dacie wypadku, dlatego dolegliwości powódki mają źródło zarówno w wypadku jak i chorobie samoistnej. Zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne kręgosłupa powstają w dłuższej przestrzeni czasowej, nie zaś w przeciągu 6 tygodni od wypadku do daty badania. Przebyty uraz może natomiast przyczynić się do nasilenia procesu zwyrodnieniowego w przyszłości, jak również spowodować pojawienie się objawów bólowych w przebiegu bezobjawowego procesu choroby samoistnej - zwyrodnieniowej.

/opinia biegłego ortopedy dr n. med. J. F. k. 94-96,

uzupełniająca opinia biegłego k. 138/

W zakresie **neurologicznym** powódka wskutek wypadku doznała powierzchniowego urazu głowy, urazu bezwładnościowego (zgięciowego) kręgosłupa szyjnego, urazu lewego barku, lewego stawu kolanowego, lewego stawu skokowego i lewej stopy.

Z punktu widzenia neurologa powódka nie doznała w wyniku wypadku trwałych następstw. Uraz nie spowodował powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu (0%).

Cierpienia fizyczne powódki związane z wypadkiem były znaczne w okresie pierwszego miesiąca po wypadku, po tym czasie dolegliwości ulegają stopniowemu zmniejszeniu.

W okresie pierwszych 3 tygodni od wypadku powódka wymagała pomocy w czynnościach życia codziennego w wymiarze ok. 2 godzin dziennie, po tym czasie pomoc w czynnościach natury egzystencjalnej nie była już potrzebna.

Powódka wymagała kontroli neurologicznej i podawania leków przeciwbólowych oraz zmniejszających napięcie mięśniowe. Uzasadnione było leczenie rehabilitacyjne powódki. Rokowanie na przyszłość jest dobre, choć należy brać pod uwagę możliwość wcześniejszego dalszego rozwoju, istniejącej już w czasie wypadku, choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego.

Dolegliwości w zakresie kręgosłupa szyjnego miały źródło zarówno w przeżytym wypadku, jak i chorobie samoistnej – zwyrodnieniowej.

/opinia biegłego neurologa dr n. med. A. N. k. 99-100v/

W zakresie **psychiatrycznym** wyniki przeprowadzonego badania powódki wskazują, że powódka jest we względnie wyrównanym nastroju, ujawnia jednak silne napięcie emocjonalne, skłonność do wzruszeń i płaczu przy powracaniu do tematu wypadku, bez objawów psychotycznych i deficytów poznawczych.

W wyniku wypadku u powódki wystąpiły zaburzenia adaptacyjne lękowe. Objawy lękowe utrzymywały się u powódki przez okres przekraczający sześć miesięcy, część objawów lękowych (lęk przed jazdą samochodem, tendencja do wygórowanych reakcji emocjonalnych w trakcie jazdy samochodem, powracanie wspomnień i snów dotyczących wypadku) utrzymywała się do daty badania przez biegłego, choć ich natężenie uległo redukcji. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu psychicznym powódki w związku ze zdarzeniem należy ocenić wg. pkt. 10a rozporządzenia na 5%.

Rozmiar cierpien psychicznych powódki w związku z wypadkiem był znaczny.

W wyniku leczenia psychiatrycznego i przyjmowania leków (doraźnie Paroxinor, regularnie nasenny lek ziołowy) objawy zaburzeń u powódki uległy wyraźnej redukcji. Aktualnie powódka nie wymaga leczenia psychiatrycznego, wskazane natomiast byłoby odbycie przez nią psychoterapii. Rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia psychicznego powódki są pomyślne.

Z punktu widzenia psychiatrycznego powódka w związku z wypadkiem nie wymagała opieki osób trzecich.

Powódka w trakcie badania sądowo-psychiatrycznego nie miała objawów wskazujących na nadczynność tarczycy (zaburzenia hormonalne występowały u A. K. jedynie w okresie ciąży i ich leczenie było krótkotrwałe).

/opinia biegłego psychiatry B. B. k. 128-132,

uzupełniająca opinia biegłego k. 162-163/

W piśmie doręczonym pozwanemu zakładowi ubezpieczeń w dniu 29 lutego 2016 roku powódka zgłosiła szkodę, jakiej doznała w wyniku wypadku z dnia 4 lutego 2015 roku.

/bezsporne, druk zgłoszenia szkody k. 60-61/

Pozwany decyzją z dnia 31 marca 2016 roku ustalił wysokość szkody na kwotę 800 zł i dokonał jej wypłaty. Pozwany w wyniku ponownej analizy sprawy w piśmie z dnia 2 maja 2016 roku podtrzymał dotychczasową decyzję.

/bezsporne, decyzja z dnia 31 marca 2016 roku k. 62,

pismo z dnia 2 maja 2016 roku k. 64/

Sąd dokonał **ustaleń faktycznych** na podstawie powołanych wyżej dowodów, w tym: dokumentacji przedstawionej przez powódkę (zwłaszcza dokumentacji medycznej), akt szkodowych zakładu ubezpieczeń, przesłuchania powódki A. K. oraz świadka R. K., a także opinii biegłych dr n. med. A. N., dr n. med. J. F. oraz B. B.. W toku postępowania żadna ze stron nie podważała autentyczności oraz treści zgromadzonych w sprawie dokumentów. Wskazane dowody osobowe również nie budzą żadnych wątpliwości co do ich wiarygodności i potwierdzają ustalony wyżej przebieg zdarzeń. Sąd oddalił dowód z przesłuchania świadka K. S. z uwagi na nieprzydatność jej zeznań dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Okolicznością istotną w tej sprawie jest ustalenie następstw wypadku, nie tyle zaś samego jego przebiegu, zwłaszcza, że pozwany uznał co do zasady roszczenie powódki, a kwestionuje jedynie jego wysokość. Odnośnie skutków zdrowotnych i związanych z nimi cierpien powódki najbardziej wartościowym dowodem jest opinia biegłego, nie zaś zeznania sprawcy wypadku nieposiadającego wiedzy specjalnej. Ponadto, Sąd dysponuje kartą informacyjną sporządzoną bezpośrednio po przewiezieniu A. K. do szpitala, który to dowód stanowi wiarygodne źródło wiedzy o charakterze obrażeń ciała powódki. Inne okoliczności podnoszone przez pozwanego w tezie dowodowej, takie jak zakres uszkodzeń pojazdów oraz obrażenia doznane przez innych uczestników zdarzenia, także nie mają istotnego znaczenia. Skoro Sąd dysponuje bezpośrednim dowodem z badania powódki nie ma potrzeby dopuszczać kolejnych dowodów, które jedynie pośrednio i w sposób nieprecyzyjny wskazywałyby na zakres uszczerbku na zdrowiu A. K..

Opinie biegłych Sąd uznał za pełnowartościowe źródło informacji specjalnych. Powyższe opinie są bowiem wewnętrznie spójne, zupełne i niesprzeczne, a także należyte i wnikliwie uzasadnione. Biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezach dowodowych i odnieśli się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia uszczerbku doznanego przez powódkę. Biegli wyjaśnili również wątpliwości zgłaszane przez strony w toku sprawy. Lekarz ortopeda wyczerpująco wyjaśnił, że zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne powódki nie mogły powstać w wyniku wypadku, gdyż jest to proces wieloletni, choć przyznał, że uraz biczowy może przyczynić się do przyspieszenia zmian zwyrodnieniowych w przyszłości. Wskazał także, że zmiany zwyrodnieniowe mogą postępować bez odczuwania bólu przez pacjenta i dopiero wypadek może spowodować pojawienie się objawów. Lekarz psychiatra z kolei wyjaśniła, że sam fakt, iż leczenie psychiatryczne powódki trwało krócej niż 6 miesięcy nie oznacza, że w tym czasie ustąpiły u niej wszystkie objawy. Wskazała również, że badanie psychiatryczne - oparte na wywiadzie zebrany od osoby badanej, ocenie jej stanu klinicznego oraz zgodności zgłaszanych skarg z obrazem klinicznym zaburzeń na podstawie wiedzy teoretycznej psychiatrii oraz jego doświadczenia zawodowego – jest metodą diagnostyczną upoważniającą lekarza do ustalenia diagnozy, zastosowania leczenia i orzekania w kwestii niezdolności do pracy. Opinia nie jest zatem – jak podnosił pozwany – oparta jedynie na wspomnieniach i samoocenie pacjenta. Biegły ustosunkował się również do pytania pozwanego dotyczącego wpływu zaburzeń tarczycowych powódki wskazując, że nie stwierdził w czasie badania objawów wskazujących na nadczynność tarczycy. Uzupełniające opinie pisemne zostały sporządzone w sposób staranny i są poparte fachową wiedzą z zakresu specjalizacji biegłych. Po uzyskaniu opinii uzupełniających Sąd przyjął wnioski tych opinii za własne ustalenia. Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego neurochirurga. Biegli ortopeda i neurolog nie stwierdzili trwałych następstw wypadku u powódki oraz wskazali na zmiany zwyrodnieniowe występujące jeszcze przed zdarzeniem, które mają wpływ na aktualnie odczuwane dolegliwości. Ustalenia te są zatem zgodne z twierdzeniami pozwanego i dla niego korzystne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Podstawę prawną powództwa stanowi art. 445 k.c., który w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (art. 444 k.c.) wyposaża poszkodowanego w roszczenie o przyznanie mu odpowiedniej sumy tytułem

zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis art. 445 kc nie rozstrzyga przy tym samodzielnie o przesłankach odpowiedzialności, od których zależy podniesienie roszczeń z tytułu zadośćuczynienia pieniężnego, a zatem konieczne jest w tym zakresie odwołanie się do ogólnych podstaw odpowiedzialności ex delicto.

Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia (czynów niedozwolonych). Krzywda doznana przez poszkodowanego - utożsamiana z negatywnymi przeżyciami w sferze psychicznej jednostki - musi być konsekwencją naruszenia dóbr osobistych, a nie majątkowych. Pomiędzy krzywdą o naruszeniem dobra osobistego musi zaistnieć związek przyczynowy o charakterze adekwatnym, czyli szkoda musi być normalnym następstwem określonego działania, czy też zaniechania. Odpowiedzialność za krzywdę może się opierać zarówno na zasadzie winy, ryzyka, czy słuszności, a więc na analogicznych zasadach, na jakich opiera się odpowiedzialność deliktowa.

Art. 436 § 2 k.c., który znajduje zastosowanie w przedmiotowej sprawie, stanowi, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy.

Mając na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powódki co do zasady w stosunku do pozwanego zakładu ubezpieczeń, z którym sprawcy wypadku miała zawartą umowę, jest uzasadnione.

Strona pozwana w niniejszej sprawie nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności. Nie zgadzała się natomiast z wysokością dochodzonych roszczeń, twierdząc że wysokość wypłaconych powódce świadczeń w toku postępowania likwidacyjnego jest wystarczająca. Podważała również adekwatny związek przyczynowy między szkodą a zdarzeniem wskazując, że dolegliwości powódki wynikają częściowo z występujących u niej chorób samoistnych, zwłaszcza chorób zwyrodnieniowych kręgosłupa.

Zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych (szkody niemajątkowej), oczywiście w takim zakresie, w jakim taka rekompensata, ze względu na szczególny charakter tych dóbr, jest możliwa za pomocą świadczeń pieniężnych. Z uwagi na swój kompensacyjny charakter zadośćuczynienie nie może stanowić zapłaty symbolicznej, ale musi przedstawiać dla poszkodowanego ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia. Jako odszkodowanie należne za doznaną krzywdę, a więc szkodę niemajątkową, zadośćuczynienie już ze swej istoty jest niemożliwe do ścisłego wymierzenia. Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w szczególności należy brać pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, a także całościowy i indywidualny charakter zadośćuczynienia oraz przede wszystkim jego kompensacyjną funkcję. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia uzależnione jest od wielu okoliczności, wśród których wskazywany jest przez orzecznictwo i naukę w szczególności rozmiar uszkodzenia ciała, związane z nim oraz jego leczeniem dolegliwości fizyczne i cierpienia psychiczne, czas ich trwania i stopień intensywności, trwałość skutków urazu (kalectwo, oszpeccenie), prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, możliwości wykonywania zawodu, zaspokajania potrzeb kulturalnych itp., a nadto poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa, pozbawienie możliwości osobistego wychowywania dzieci i zajmowania się gospodarstwem domowym, konieczność korzystania z pomocy innych osób przy prostych czynnościach życia codziennego.

W toku postępowania likwidacyjnego powódce wypłacono kwotę 800 złotych tytułem zadośćuczynienia. Powódka zaś w niniejszej sprawie dochodziła z tego tytułu dalszej kwoty 9.200 złotych, zaś po rozszerzeniu powództwa dodatkowo 5.000 złotych. Sąd przyznał powódce kwotę 12.000 złotych i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Przyznając tę kwotę Sąd wziął pod uwagę tę okoliczność, iż wypadek – zwłaszcza w okresie pierwszego miesiąca po zdarzeniu

– wywołał u powódki początkowo znaczny ból związany z doznanymi urazami fizycznymi, który dopiero z czasem ustępował. Nadto wypadek miał także wpływ na życie emocjonalne powódki w tym zakresie, że w początkowym okresie po zdarzeniu odczuwała niepokój, miała trudności z zasypianiem. A. K. zaczęła obawiać się jazdy samochodem jako pasażer, a obecnie nie prowadzi już samochodu. Wypadek pozostawił trwale skutki na zdrowiu powódki w postaci 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie psychiatrycznym w postaci zaburzeń adaptacyjnych lękowych. Sąd uwzględnił i tę okoliczność, iż powódka po kolizji trzy dni spędziła w szpitalu, zaś później musiała udać się na konsultacje do kilku lekarzy-specjalistów, poddać się badaniom i rehabilitacji, a także zażywać leki przeciwbólowe i ułatwiające zasypianie, co w sumie stanowiło dla niej pewną niedogodność. Ustalając wysokość zadośćuczynienia Sąd zważył także, że powódka po zdarzeniu przez 4 miesiące pozostawała na zwolnieniu lekarskim oraz fakt, że przez pierwsze tygodnie po wypadku była zmuszona korzystać z pomocy swego męża przy czynnościach, które wcześniej wykonywała samodzielnie. Konieczność korzystania z pomocy stawiała powódkę, osobę młodą, wcześniej w pełni sprawną i samodzielną, w sytuacji niekomfortowej. Sąd ograniczył natomiast wysokość zadośćuczynienia głównie ze względu na brak trwałych następstw w zakresie ortopedycznym i neurologicznym oraz fakt, iż proces leczenia poprawił stan zdrowia powódki a rokonania na przyszłość są pomyślne.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.p.c. w zw. z art. 455 kc. oznaczając za dzień początkowy ich naliczania:

- co do kwoty 9.200 złotych dzień 10 listopada 2016 roku, czyli od dnia następującego po dniu, w którym pozwanemu doręczono pozew, co miało miejsce w dniu 9 listopada 2016 roku. Orzeczenie odsetek zgodnie z datą wskazaną przez powódkę było niemożliwe, bowiem zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi w dniu 29 lutego 2016 roku, w którym nie wskazano kwoty, jakiej poszkodowana się domaga, nie spełniało wymogu określoności świadczenia pieniężnego wynikającego z art. 481 § 1 k.c.;
- co do kwoty 2.800 złotych dzień 28 sierpnia 2018 roku, czyli od dnia następującego po dniu, w którym pozwanemu doręczono pismo obejmujące rozszerzenie powództwa, co miało miejsce 27 sierpnia 2018 roku.

Pozwany przegrał niniejszą sprawę w 85%. i w takiej proporcji powinny obciążyć go koszty procesu zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 100 kpc. Łączne koszty w sprawie wyniosły 7414,09 zł, na co złożyły się:

I. po stronie powodowej: opłata od pozwu w kwocie 460 złotych, opłata od rozszerzonego powództwa 250 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 złotych, opłata skarbową w kwocie 17 złotych oraz wykorzystane zaliczki na biegłego w kwocie 1320,08 złotych – razem 4447,08 złotych;

II. po stronie pozwanej: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 złotych, opłata skarbową w kwocie 17 złotych oraz wykorzystane zaliczki na biegłego w kwocie 550,01 złotych – razem 2967,01 złotych.

Wobec powyższego pozwany został zobowiązany do zwrotu 3.335 złotych powódce, co stanowi różnicę pomiędzy kosztami, które pozwany faktycznie poniósł (2967,01 złotych) a kosztami, które ponieść powinien (85% kwoty 7414,09 zł, czyli 6302 złotych).